

Imse vimse spindel

av

Oskar Sternulf

Anita, bärandes på matkassar, kommer in i sitt kök. Hon plockar upp matvarorna och helt plötsligt tänds en golvlampa. Då upptäcker hon sonen Jens, som sitter i en stol/fåtölj och har studerat sin mamma under ett bra tag.

ANITA:

Jösses, vad du skrämde mig! (*osäker*) Vad gör du här? Och vad gör du här i mörkret? Har du suttit här länge? (*mer för sig själv*) Ja, det måste du gjort. Jag ser ju huset direkt när jag kliver av bussen och det tar ju flera minuter att ta sig hem. Speciellt med de här tunga kassarna. Varför sitter du här i mörkret?

Inget svar från Jens.

Det är i alla fall fint att se dig igen. Vill du ha något? Kaffe? Te? Någon macka? Jag kan bre en macka till dig om du vill? Vill du ha det? Vill du ha en macka?

Inget svar från Jens.

ANITA:

Fint att se dig i alla fall. Hur mår du?

Inget svar från Jens. Anita försöker ännu mjukare.

Hur mår du?

JENS:

Hur så?

ANITA:

Va?

JENS:

Hur så?

ANITA:

Jag förstår inte?

JENS:

Nej, nej...

Obekväm tystnad. Anita går, efter en viss tvekan, fram till Jens och försöker lägga sin hand på hans axel. Jens rycker snabbt bort sin axel och Anita går tillbaka till matkassarna igen.

ANITA:

Fint att se dig. Så länge sen bara. (*försöker vara skämtsam*) Det här var ju inte direkt något man hade räknat med när man kom hem på en helt vanlig torsdag. (*viss tvekan*) Du ser trött ut. Mycket att göra på jobbet? För du är väl kvar på...

JENS:

På?

ANITA:

Ja, på...

JENS:

(hånande) På...? På...?

ANITA:

Ja, där du var sist och jobbade.

JENS:

Där jag var sist och jobbade? Jag har bytt jobb tre gånger de senaste fem åren, så du kan ju omöjligt veta var jag jobbar nu, eller hur? Så släpp det. Okej?

ANITA:

Men jag är bara...

JENS:

Släpp det! Okej? Snälla morsan, släpp det bara.

ANITA:

Morsan? (*försöker skämta*) Sedan när blev jag "morsan" till den här "grabben"? (*osäkert skratt*)

Det blir återigen tyst och ingen gör en ansats att säga någonting. Anita börjar plocka upp matvarorna.

ANITA:

Det är skönt att se dig igen. Vi har försökt att ringa dig. Det har vi. Flera gånger.

JENS:

Yeah right!

ANITA:

Men du...

JENS:

(*skarpt*) Har gubbdjäveln också försökt ringa mig?

ANITA:

Jens!

JENS:

(*ironisk*) Ah, nu vet jag! Ni stod säkert tätt intill varandra och hade högtalartelefonen på, så att ni skulle kunna sjunga (*förvrängd sångröst*) "Ja, må du leva, ja, må du leva" varje gång jag fyllde år. Så gulligt. Så fint av er. En så oerhört fin gest. Från djupet av mitt hjärta - tack! Och så levde de lyckliga i alla sina dagar. Kommer ni ens ihåg vilken månad jag är född?

ANITA:

Jag förstår överhuvudtaget inte vad du håller på med? Vi har inte sett dig på över fem år Jens och det första jag möts av är det här. Vad har hänt med dig? Du ska veta att det har varit ganska

tungt för mig den senaste tiden efter allt som har hänt. Om du kommer hit bara för att vara spydig och elak kan du lika gärna gå igen.

*Jens reser sig upp och går mot dörröppningen.
Anita, som står i närheten, blockerar ingången.*

JENS:

Kan du flytta på dig?

ANITA:

Nej, det kan jag inte.

JENS:

Är du snäll och flyttar på dig?!

ANITA:

Vad gör du här Jens? Vad vill du? Egentligen?

JENS:

Du vet mycket väl vad jag gör här.

ANITA:

Nej, ärligt talat så gör jag inte det. Snälla, berätta för mig.

JENS:

(en dold förtjusning) Jag läste i tidningen vad som hade hänt. Så då tänkte jag att jag kunde passa på att hämta den när jag ändå är här.

ANITA:

Den?

JENS:

Ja, jag tänkte hämta *den*. Och nu är ju ett väldigt, väldigt bra tillfälle kan jag tycka.

ANITA:

Men vad har *den* med annonsen att göra? (*tvekar*)
Så du menar att du läser tidningen, ser annonsen
och så bestämmer du dig för att komma hit sent en
kväll för att hämta... någonting? Hämta "den"? Och
sen slutar det med att du sätter dig vid
köksbordet i en nedsläckt lägenhet? För mig känns
det bara lite märkligt. Jag förstår inte vad...

JENS:

Den här lägenheten... den väcker många minnen.

Jens går tillbaka och sätter sig igen.

ANITA:

Det förstår jag också. Det är ju ditt hem. Du är
alltid välkommen tillbaka. Det vet du. Vi har
försökt att kontakta dig. Många gånger. Vi har
både ringt dig, mejlat och skickat sms. Jag
skaffade till och med Facebook och försökte lägga

till dig som vän där. Såg du det?

Jens svarar inte.

Jens? Vi har försökt kontakta dig på alla möjliga sätt, men du svarar ju aldrig. Du har ju helt skärmat av dig från oss. Från din familj. Har du skärmat av dig från alla andra också? Från dina vänner? Det är inte lätt att hålla kontakten när du aldrig ger något tillbaka. När du vägrar att visa någon form av livstecken.

JENS:

(fnysar) Mitt fel. Så klart. Självklart. Det är mitt fel. Alltihop. Förlåt. Förlåt, så jävla mycket då. Det är kanske dags att du börjar rannsaka dig själv morsan.

ANITA:

Sluta kalla mig morsan. Det låter så... Så...

JENS:

Så vadå? Fult? Billigt? Ghetto? White trash? Men vi är ju det. Vi är ju den trasiga förortsfamiljen. Du kan sluta måla upp oss som den perfekta familjen. Det håller inte. Det gör verkligen inte det. Det är nog ganska uppenbart för människor i er närhet att vi inte har haft någon som helst kontakt på flera år. Folk är inte dumma. Folk snackar. Hela tiden. Eller vad säger du till dina vänner när de frågar om hur jag har det och vad jag gör?

ANITA:

Vi har aldrig talat illa om dig. Aldrig någonsin. Det vet du. Vi kan lösa det här. Vi kan göra det tillsammans. Du är ju en del av familjen.

JENS:

Vad säger du till dem morsan? Vad säger du när de undrar hur jag mår och vad jag gör? Eller har de slutat fråga, eftersom de troligen fattar att vår

så kallade familj bara är en stor, fet lögn? Du kanske är så bra på att ljuga så att du får till lika fina historier, som när jag var liten. (*mer för sig själv*) Vissa människors beteende förändras visst aldrig.

Det blir en black och endast en lampa uppifrån lyser upp en spot längst fram på scenkanten. Anita ställer sig i ljuset.

ANITA:

Jag såg att Jens beteende och personlighet förändrades i ganska tidig ålder. Först trodde jag att det hade med förpuberteten att göra. Man hade ju hört talas om alla andra som hade tonåringar hemma och hur de gick omkring och var trötta, hungriga och sura hela tiden. "Sådana är de i den åldern. Det går över ska du se." sade flera av mina väninnor. Men nej, jag kunde inte riktigt släppa det, för det var någonting med Jens och hans sätt att vara här hemma som oroade

mig. Det kändes som han aldrig riktigt slappnade av. Och dessutom var han ju bara 8-9 år och det skulle säkert dröja ett tag innan han kom in i puberteten och blev en surmulen tonåring.

Anita går ur ljuset, tillbaka till positionen som hon hade förut. Ljuset blir vanligt igen och scenen fortsätter.

ANITA:

Nähä (*slår ihop händerna*), nu är jag hungrig. Nu ska i alla fall jag ha lite mat i magen. Vill du ha lite...? Nej...?

En ganska lång sekvens med tystnad, där Anita dukar fram smörgåsar, smör och pålägg. Anita visar med en handgest att Jens kan ta en macka, men hon får ingen reaktion från Jens. Hon sätter sig och börjar äta på en macka.

JENS:

Måste du smaska? (*härmar ljudet*)

ANITA:

Oj, förlåt.

Jens fortsätter smaskar och studerar Anita när hon äter. Anita är nu mer medveten om hur hon låter när hon äter sin macka.

JENS:

Vad hände med Benji? Är han död?

ANITA:

Ja, sedan många år.

JENS:

Synd. Det var en fin hund med ett stort hjärta det där. (*ler åt minnet*) Han dreglade ju mycket, men jag har aldrig sett någon ge så mycket kärlek

till någon annan som han gjorde. Fast det är kanske lite svårt för dig att relatera till?

ANITA:

Sluta!

JENS:

(mer för sig själv) Tänk att hundar kan vara så trofasta. Så fina. *(riktat mot Anita)* Du minns väl när du hade lagat den där ananaspajen och satte ut den på balkongen för att den skulle svalna? Dumma Benji. Fina Benji. Det var väl inte så lätt för honom att förstå att den inte var till honom? Är man hungrig så är man. Fina Benji. Det är så konstigt det där. Att vi människor inte kan visa samma godhet som våra djur. Varför är det så? Hm... Hur kan det komma sig att en 50 kilo dregelklump med en hjärna stor som en ärtä kan visa så mycket mer kärlek till människor än vad vi kan visa för varandra? Jag begriper det inte.

ANITA:

Jens. Hur mår du egentligen? Du ser verkligen trött ut.

JENS:

Och de där förbannade fisarna han släppte varje gång han hade fått ett tuggben eller fått i sig för mycket gräs. De danska ostarna kan slänga sig i väggen! (*småskrattar*) Men han var ju så fin. Fina Benji. Jag tror faktiskt att hundar föds snälla och att det är anledningen till att de lever ett så mycket kortare liv än vi människor. Ja, vi lever väl längre för att vi på något sätt ska lära oss att bli snälla, men det brukar ju gå åt helvete ändå.

Jens plockar fram en pillerburk.

ANITA:

Vad är det där?

JENS:

(fejkhostar) En ask med halstabletter.

ANITA:

Jag är inte dum. Jag ser ju att det är något annat. Etiketten har ju en sådan där röd triangel. Vad är det för något?

JENS:

Lite tabletter att knapra på bara... när man är hungrig. Det är ingen fara. Du kan vara lugn. Det är ju den tiden på året med influensa och sådan skit. Då är det bra att kurera sig.

ANITA:

Kan jag få se vad det är?

Anita lutar sig över bordet, men Jens ryggar tillbaka.

JENS:

Lugn och fin nu morsan. Jag har ju sagt att det är halstabletter. Litar du inte på mig?

ANITA:

Jo, men... Jag blir ju bara lite orolig att...

JENS:

Skitsnack! Lägg av för fan!

ANITA:

Nu för du ändå visa din mamma lite respekt. Här kommer du hit, helt utan förvarning, och sätter dig i vårt nedsläckta kök. Inte ett ord har vi hört från dig. Inga sms. Inga samtal. Ingenting! Vi har sett dig på stan några gånger, men det har aldrig funnits några direkt bra tillfällen att komma fram och säga "hej". Du måste väl också ha sett oss någon gång?

Jens svarar inte.

Du måste ju förstå att det är svårt att kunna komma till en förändring när du inte är mottaglig för att prata med mig. Du sitter ju bara där och verkar bitter och sur. Hur ska vi kunna lösa någonting då? Titta på mig när jag pratar med dig! Den lilla respekten kan du väl ändå ge mig!

JENS:

Är du klar?

ANITA:

Nej, det är jag verkligen inte! Jag kan förstå att du är trött, arg och besviken, men du kan inte förvänta dig guld och gröna skogar om du inte ens kan se mig i ögonen när jag försöker nå fram till dig. Man kan inte lösa ett problem bara (*knäpper med fingrarna*) så här.

Jens:

Lägg av!

ANITA:

Sluta säga till mig att lägga av. Det är du som ska lägga av. Jag bryr mig faktiskt. Tro det eller ej. Du kan inte förvänta dig att jag *inte* blir orolig och ställer massor med frågor när du väl är här. Vad hade du trott skulle hända egentligen?

JENS:

Tagga ner nu, va?

ANITA:

Jag tycker faktiskt att det är du som ska "tagga ner". Du kan inte bemöta varenda fråga med ett spydigt svar. Det funkar inte. Det går inte att köra på med bara envägskommunikation.

Jens gör ett nytt försök att gå sin väg.

Ja, ja, det är ju också ett sätt att kommunicera på.

Jens stannar till i dörröppningen. Han är märkbart provocerad, är på väg att säga något, men förblir tyst. Jens lugnar sig.

Tack. Jag uppskattar att du i alla fall försöker förstå.

Det blir en black och endast en lampa uppifrån lyser upp en spot längst fram på scenkanten. Jens ställer sig i ljuset.

"Vad cool Håkan är!"

Det fanns alltid en slags beundran i rösten bland mina jämnåriga kompisar när de pratade om min

pappa. Alla andra hade säkert varit jättestolta om någon hade sagt så om deras föräldrar, men jag kände mest bara skam.

Jag ville tycka om min pappa. Man ska ju tycka om sin pappa! Gör inte alla det? Kanske var det rent av mitt eget fel? Min pappa var egentligen harmlös. Lite töntig och snäll, men när han kom in på kvällarna för att säga godnatt var det värsta jag visste. Det började när jag var ganska liten. Det var inte så farligt när mamma var hemma. Inte i början i alla fall.

Jens går ur ljuset, tillbaka till positionen som han hade förut. Ljuset blir vanligt igen och scenen fortsätter.

Jens sjunker ner på golvet, lutar sig mot väggen, tar upp mobilen och börjar scrolla/spela på den. Efter ett tag börjar Anita småfnissa för sig själv.

JENS:

Vad?

ANITA:

Nej, det var inget. (*fortsätter fnissa*). Det är bara det att... Minns du när du var liten och vi var i sommarstugan? Ja, jag kom att tänka på det när du sitter så där med mobilen. Du satt alltid på det där sättet i sommarstugan. Alltid mot en vägg och med en serietidning i handen. Bamse var det va?

JENS:

Bamse är och förbli världens starkaste björn. Så är det bara.

ANITA:

Du var så söt när du var liten. Du trivdes så bra där i stugan. Synd bara att vi var tvungna att sälja den efter ett par år. Det var något

grannbarn där också. Hon den där tjejen med lockligt, ljust hår, som alltid hade blommiga klänningar på sig. Ett riktigt "Barnen i Bullerbyn"-barn. Hon hade ett tantnamn har jag för mig.

JENS:

Görel menar du?

ANITA:

Just det, ja. Görel! Hon var go hon. Världens största leende och med en glugg mellan tänderna. Ni sprang jämt omkring och busade med varandra. Hela dagarna. Jag kunde höra era härliga skratt var ni än var i huset eller på tomten. Det smittade verkligen av sig. Jag kunde stå och flina för mig själv. Och var du inte med Görel så satt du med en serietidning i handen. Det såg så fridfullt ut.

Anita reser sig upp och går bort till Jens.

ANITA:

Har du och Görel någon kontakt idag?

JENS:

Vi addade varandra på Facebook för några år sedan, men vi har aldrig skrivit eller så.

Anita är osäker på om hon ska sätta sig bredvid Jens, men gör det till slut, sittandes på huk/på en stol i närheten. Jens gör ingen ansats att protestera, men håller fortfarande fokus på mobilen.

ANITA:

Och minns du all den där mjölken, som du drack i tid och otid? Inte skulle det vara lättmjölk eller standardmjölk. Nej, nej, nej, absolut inte. Mellanmjölk var det som gällde! Punkt slut. Till frukost, till fiket, till middagen, till grillningen. Ja, till allt! Du såg så himla nöjd ut. Du satt alltid och drack mellanmjölk, som om

det var det sista som du någonsin skulle få i dig.

JENS:

Det är kanske därför jag har så känslig mage idag morsan. Jag fördrack mig säkert på mjölk.

Båda småskrattar.

ANITA:

Det finns så många fina minnen därifrån. (*retsam*) Du och Görel var ju rent av lite elaka mot mig när jag skulle tömma den där gamla mulltoan, som stod en bit bort från huset. Minns du det?

Jens nickar.

Jag gick där fram och tillbaka med den halvtrasiga hinken och försökte att inte spilla allt för mycket av den där sörjan på mormors gamla inomhusmatta. Gud vad ni skrattade och ojade er över hur äckligt det var med den där stanken, men ni var ändå tvungna att följa varenda litet steg, som jag tog ut till rabatterna. Ni var så ljuvliga!

Jens småler, men behåller fortsatt fokus på sin mobil.

Det härligaste tyckte jag ändå var när du och Görel kom hem med alla äpplen, som ni hade pallat från gubben med mustaschen.

JENS:

(kollar upp från mobilen) Va?! Visste ni att vi hade snott dem?

ANITA:

Ja, men det är väl klart att vi gjorde. Vi såg ju hur ni tisslade och tasslade och förberedde er inför era skattjakter. Det syntes på långa vägar när ni var på väg att bege er ut på nya äventyr. Sedan var ni så himla stolta när ni kom hem med famnen överfull med äpplen och visade upp er stora fångst. Göransson var väl medveten om att ni var där och pallade äpplen. Saken var bara den att han ändå inte hade orken att plocka upp allting själv - han hade ju ganska många träd - så han tyckte det var perfekt att ni gjorde lite trädgårdsarbete åt honom. Helt gratis dessutom.

JENS:

Göransson hette han, ja. Alltid så förbannat sur bara.

ANITA:

Jens... Får jag fråga en sak?

Anita avvaktar Jens, som låter det dröjer ett ganska bra tag innan han svarar.

JENS:

Fråga på.

ANITA:

(tvekar) Jag vet att din... pappa inte alltid har varit så lätt, men... Ja, du stack ju iväg från stugan lite då och då när det kändes jobbigt förstår jag. Du kunde vara borta i flera timmar och inte ens Görel visste var du var. Vart försvann du?

Jens svarar inte.

Vart försvann du?

JENS:

Till min privata glänta. Till mitt hemliga

gömställe. Du vet den där stora eken, som man kunde se på mils avstånd?

ANITA:

Ja?

JENS:

Där borta, bara några hundra meter därifrån, fanns en liten glänta. Det var som en oas för mig. (*blundar*) Lugnt. Tyst. Vindstilla. Ingen som störde. Ingen insyn. Ett ställe där jag kunde slappna av totalt. (*öppnar ögonen*) Gräset var så där magiskt grönt och fåglarna kvittrade som i värsta Disney-filmen. Det var så skyddat. Så *mysigt*. Det är den enda platsen under min barndom som jag känt mig riktigt trygg. Kan du förstå det morsan?

Det blir en black och endast en lampa uppifrån lyser upp en spot längst fram på scenkanten. Anita ställer sig i ljuset.

Hur jag kunde låta det hända? Ja... Vad ska jag säga? Den frågan har jag ställt mig själv tusentals gånger. För varje gång blir det bara svårare och svårare att komma fram till ett bra svar. Vad är egentligen "ett bra svar"? Finns det?

Från början tänkte jag att det bara var ren inbillning. Att jag hade sett fel. Efter ett tag märkte jag att Jens blev så himla stel och osäker varje gång Håkan var i närheten. Jens betedde sig väldigt konstigt. Kalla det dålig energi eller vad som helst, men det var väldigt smärtsamt att se hur deras förhållande blev mer och mer ansträngt. Men samtidigt... Håkan var ju så glad i Jens - det sade han hela tiden när vi var ute bland folk - och han hade alltid en väldigt varm ton till sin son. I alla fall när jag var i närheten. Så jag ville väl kanske helt enkelt inte förstå. Det fanns inte i min värld.

Det blev en ond spiral och när jag till slut vågade erkänna för mig själv vad som hände, hade det gått alldeles för lång tid för att jag skulle kunna göra någonting åt det. Det var så jag kände i alla fall. Att det var för sent att gripa in. Hade jag inte gjort någonting förut, hur skulle jag kunna göra det nu? Det hade ju inte gått. Till slut var det här det enda sättet att överleva. Stänga av och förneka allting. Då hade det aldrig hänt. Det blev på något konstigt sätt lättast att tänka så och till slut blev det även min sanning.

Anita går ur ljuset, tillbaka till positionen som hon hade förut. Ljuset blir vanligt igen och scenen fortsätter.

ANITA:

Aj, aj, aj, nu har jag suttit alldeles för länge.

Med lite möda reser sig Anita upp för att sträcka på sig. Jens flyttar återigen fokus till mobilen.

Och minns du de där förbaskade små krypen som vi hade i stugan. De var ju för fasiken överallt. I garderoberna. I matkällaren. I dina stövlar en gång. (*småskrattar*) Minns du det? Och för att inte tala om våra åttabenta vänner...

JENS:

(kollar upp från mobilen) Okej, du kan sluta med en gång! Jag vet var det här kommer leda till.

ANITA:

Oj, vad rädd du var...

JENS:

Sluta, sa jag!

ANITA:

Men Jens då, jag försöker bara återuppliva roliga minnen.

JENS:

För fan morsan!

ANITA:

(mer tryck) Då, då i alla fall, då fick jag alltid dig att krypa upp i min famn. Du var så rädd för de där spindlarna och skakade nästan som ett asplöv. Vi sjöng "Imse vimse spindel" för att skrämma iväg de små live. Självklart gjorde vi även handrörelserna som hörde till. Minns du det? Minns du det Jens? *(småskrattar åt minnet)*

JENS:

(luttrad) Jag är inget barn längre.

Anita börjar sjunga på "Imse vimse spindel", med tillhörande handrörelse, för att provocera Jens.

JENS:

Men för i helvetet morsan! När ska du lägga av?
Jag är inte tio längre. Jag är inget barn. Sluta behandla mig som ett. Helvete!

ANITA:

Men varför är du så spänd? Va? Jag skojar ju bara med dig. Jag förstår att det inte har varit helt lätt att komma hit idag. Jag förstår det. Det är ju därför jag försöker liva upp stämningen lite.

En stunds tystnad, då Anita avvaktar Jens reaktion.

Och nu när du är här kan vi väl försöka ha lite trevligt. Är du säker på att du inte vill ha något? Kaffe? Te? Du har ju alltid gillat mintte.

JENS:

(går mot Anita) Nu är det andra gången du frågar mig om jag vill ha något. Svaret är fortfarande nej! Nej, nej, och åter NEJ! Jag är inte här för att ta en mysfika eller för att börja umgås igen eller låtsas leka lyckliga familjen. Du vet varför jag är här, så hoppa skitsnacket. Var har du lagt den?

ANITA:

Jag vill verkligen inte krångla till det, men...

JENS:

Var har du lagt den frågar jag? Jag ska väl för fan inte behöva gå runt och leta i hela lägenheten bara för att du inte kan säga var den är.

ANITA:

Men du...

JENS:

Ja?

Anita tvekar. Hon försöker komma på något att säga, men ger upp till slut. Jens tappar tålamodet och börjar rota runt i lådorna i köket.

ANITA:

Du behöver inte göra så där. Det måste ju finnas något annat sätt att lösa det på. Någon bättre lösning. Kan vi inte...

Jens stannar upp i letandet.

JENS:

(med kontrollerad ilska) Men för i helvete! Säg var den ligger, så slipper jag leta igenom hela jävla huset. Du slipper kaoset och jag får det jag vill ha. Båda blir nöjda. Okej? Jag kommer verkligen inte gå härifrån förrän jag har fått den. Så är det bara. *(lägger armarna i kors)* Nå,

ska du säga var den är eller ska jag fortsätta vända upp och ner på hela skiten?

Anita står bara kvar och Jens blir än mer irriterad och börjar kasta saker på golvet istället för att lägga tillbaka dem i lådorna.

ANITA:

Det där är så himla onödigt. Snälla, kan du inte vara lite mer försiktig. Du, kan vi inte göra så här... Akta de där sakerna! Var försiktig! Du kan...

Jens river sig på något och det börjar blöda.

JENS:

Aj, som fan!

ANITA:

Jag sade ju åt dig att vara försiktig. Mamma kan

hjälpa dig. Jag har plåster. (*hämtar*). Här. Ett Bamseplåster kan du...

Jens sliter åt sig plåstret. Märkbart irriterad försöker han få på sig det, medan Anita står bredvid och studerar sin son. Efter viss möda får Jens på sig plåstret.

JENS:

Jag förstår fortfarande inte varför det ska vara så svårt för dig att säga var du har lagt den? Det spelar liksom ingen roll hur mycket du försöker snacka omkull mig eller distrahera mig med annat. Jag kommer att hitta den ändå - förr eller senare. (*hotfullt*) Var så säker.

Jens hittar plötsligt en vinflaska i ett av skåpen.

JENS:

Se där, ja! Är inte det vinet från studenten? Jo, jag tackar jag. Fint ska det va. Flera flaskor dessutom. Inte illa. Inte illa alls.

ANITA:

Ja, vi sparade vinflaskorna om du någon gång hade tänkt komma tillbaka och hämta dem.

JENS:

Bra där morsan! Någonting som du har gjort rätt i alla fall. Ni har ju visserligen alltid vetat var jag har bott, så ni skulle ju kunnat ha lämnat över det för länge sedan.

ANITA:

Du menar att du hade tillåtit oss att komma över?

JENS:

(*luttrat*) Nej, det är ju klart. Tänkte inte på

det. Men när ni ändå skickade alla meningslösa sms, eller de fula julkorten för den delen, kunde ni ju ha berättat om studentvinet som fanns kvar här hemma. Mutor går alltid hem hos folk. Vem vet, då kanske jag hade kommit hem tidigare till och med?

Det blir en black och endast en lampa uppifrån lyser upp en spot längst fram på scenkanten. Jens ställer sig i ljuset.

Från början var det inte så farligt. Då var det mest bara en smekning på kinden eller ett nyp i bröstvårtan när han hade sagt godnatt, men jag kunde inte förstå varför det kändes så fel. Det var någonting i pappas blick som gjorde mig illa till mods. Blicken var på något sätt frånvarande och obehaglig på samma gång.

Det blev värre efter något år. Mamma började

jobba natt och det var då pappa kom in allt mer ofta. Han fick mig att inte avslöja vår lilla hemlighet, vår "mysstund", som han kallade det. Jag lärde mig att hantera det på mitt sätt. Det bästa var att låtsas sova när han kom in, för då höll han inte på lika länge som när han såg att jag var vaken. Han tyckte kanske inte det var lika upphetsande när han trodde att jag sov. Det var i alla fall så jag upplevde det, eftersom andningen var mindre tung och inte så intensiv när jag hade ögonen stängda.

(likgiltigt) Mamma förstod. Det såg jag på henne. Hon förstod nog ganska tidigt, men ändå gjorde hon ingenting. En natt kom hon hem tidigare från jobbet när pappa höll på som mest och jag glömmer aldrig när våra blickar möttes när hon gick förbi rummet. Ögonkontakten varade bara i någon sekund, men då gick det upp för mig - min mamma kommer aldrig att ingripa. Från den dagen kände jag ett oerhört förakt och genuint hat för min mamma.

Jens går ur ljuset, tillbaka till positionen som han hade förut. Ljuset blir vanligt igen och scenen fortsätter.

ANITA:

Det är inte alltid så lätt att läsa av dig ska du veta. Det går inte direkt att säga att du är som en öppen bok. Du sluter dig väldigt lätt.

JENS:

Jaså, det säger du?

ANITA:

Men ja, vi kanske skulle använt den mutan. Tror du att vi hade fått träffat dig då? Jag trodde inte du ville komma hem så länge...

JENS:

Helt rätt! Jag skulle aldrig sätta min fot i det

här förbannade huset så länge jag visste att det där gubbäcklet skulle kunna vara hemma.

ANITA:

Tala inte så om din pappa.

JENS:

Han är inte min pappa. Han har sen länge varit död i mina ögon, det äckliga svinet.

Anita börjar gråta.

ANITA:

Hur kan du säga så? Hur kan du säga det om din egen far? Hur kan du säga så om en person som inte finns längre?

JENS:

(iskallt) Han var en psykopat. Ett monster. En

våldtäcksman. Jag har verkligen all rätt att säga så.

Anita börjar gråta ännu mer. Jens står bara kvar och studerar sin mamma.

Jag skulle aldrig ha kommit hit. Du ser ju vad som händer när vi ses. Det slutar alltid likadant. Det har aldrig varit bra och kommer troligen aldrig bli bra heller. (*nästan pedagogiskt*) Om du bara är så snäll och säger vad du har gömt den, så slipper du ser mig mer. Du kan till och med få plocka fram den till mig om du vill, så lovar jag att gå min väg och aldrig komma tillbaka. Jag lovar.

*Jens håller upp handen, som om han svär en ed.
Anita fortsätter gråta.*

ANITA:

Vad är det som har hänt med dig? Var är den där fine, blyge killen, som alltid sökte skydd hos mig? När försvann han? Vad har jag gjort för att förtjäna det här?

JENS:

(fortsatt kall) Tiderna förändras vettu. Det gör vi med. Nu behöver jag ingen som skyddar mig längre. Nu klarar jag mig helt själv och det är jag jävligt tacksam för. Du undrar varför jag skärmar av mig? Detta är varför! Jag ser ingen som helst mening med att gå omkring och umgås med människor, som jag bara mår dåligt av. Då är det bättre att vara för sig själv. Det må vara en klyscha, men ensam är verkligen stark.

Anita torkar tårarna och blir mer och mer uppgiven.

ANITA:

Men hör du inte hur fel det låter? Jag vet inte vem det är som har försökt lura i dig att det där stämmer, men se på dig själv! Hur mår du? Mår du verkligen så bra, som du försöker inbilla dig själv? Mig lurar du inte så lätt. Det enda jag ser framför mig är en osäker ung man, som bär på så mycket ilska och frustration. Du...

Anita går fram till Jens och försöker smeka honom på kinden. Ännu en gång ryggas Jens tillbaka.

Vännen.

Anita ger sig inte, utan drar handen genom Jens hår.

Vännen. Prata med mig. Det går inte att stänga ute allting hur länge som helst. Till slut kommer det bara att explodera.

JENS:

(*uppbrusad*) Sluta! Bara sluta. Skippa ditt skitsnack för en gång skull!

ANITA:

Det här är precis vad jag menar. Din ilska...

JENS:

Slutdiskuterat. (*otåligt*) Nu vill jag verkligen veta var den är? Var har du lagt den? Var är den? Var är den någonstans?

ANITA:

Jens, nu är det du som får sluta! Vi kommer aldrig hitta en lösning om du hela tiden börjar prata om andra saker.

JENS:

Var är den? Jag vill veta! Var är den? Säg nu, säg nu, säg nu!

Jens börjar gå runt Anita i cirklar och blir mer och mer hetsig.

Säg nu! Säg nu morsan. Var är den? Var har du lagt den? (*viskar*) Säg nu! Kom igen, kom igen! Säg nu! Berätta din lilla hemlighet för mig. (*med barnslig röst*) Men säääg nuuu! Kan du inte säga det till lille mig? Jag skulle bli så himla glad då! (*klappar händerna som ett barn som ska få öppna julklappar*) Då, då, då, då hade jag skuttat runt och varit lycklig resten av liiiiiiveeeeeet.

Jens blir mer och mer frustrerad och börjar frenetiskt ta sig i håret och skaka på huvudet.

Säg, säg, säg, säg, säg, säg, säg, säg...

ANITA:

DEN FINNS INTE!

Tystnad. Anita avvaktar Jens reaktioner. Jens vrider kroppen, de ser på varandra och båda avvaktar den andres reaktion.

(*lugnare*) Den finns inte min vän. Den har aldrig funnits. Allt har bara varit i din fantasi. Jag har varit så rädd att säga någonting. Så fort du kom hit förstod jag att du letade efter den, men vad skulle jag säga? Vad skulle jag göra? Det går ju inte att trolla fram något som inte finns. Jag såg ju hur trött du såg ut och att du inte var dig själv. Hade jag sagt något med en gång tror jag bara att det hade förvärrat situationen ännu mer.

Jens står fortfarande kvar. Det går inte att läsa av vad han kommer göra härnäst.

Du, vännen. Prata med mig. Jag kan *hjälpa* dig. Det finns *hjälp* att få. Vi kan lösa det här. Jag kan verkligen *hjälpa* dig på så många sätt. Jag

har kontakt med flera människor via jobbet, som kan *hjälpa* dig. Vi löser det här tillsammans. Jag kan verkligen *hjälpa* dig, men då måste du ju börja lita på mig. Kan du det?

Jens går fram till Anita och tar varsamt sin ena hand i Anitas hand och den andra på hennes rygg. Han leder henne sedan till en stol och får henne att sätta sig ner.

JENS:

Du verkar så spänd. Slappna av.

Jens börjar massera Anitas axlar och vaggar in henne i en falsk trygghet genom att genuint "mena" det han säger.

Bättre? Men slappna av nu *mamma*. Tänk att du är på en solig strand på Kanarieöarna. Eller varför inte i Thailand? Och så med en sådan där färgglad paraplydrink i handen. Värsta lyxen liksom. Efter

allt vi har gått igenom förstår jag att du också måste vara väldigt stel och uppstressad. Det är inte lätt att vara förortsmorsa nu för tiden.

Båda småskrattar och Anita slappnar av och litar allt mer på Jens.

Blunda. Andas. In genom näsan och ut genom munnen. (*demonstrerar*) Sänk axlarna. Slappna av. Dröm dig bort. Allt är frid och fröjd. Släpp alla negativa tankar.

Jens tar något hårdare.

ANITA:

Aj!

JENS:

Oj, förlåt. Var det för hårt? Jag kan ta i lösare om du vill? Bara så att jag ser att du slappnar av ordentligt. Till 100%. Är det bättre så här? Det ordnar sig. Vi löser det här tillsammans.

Anita blir mer och mer obekväm och Jens massage blir mer och mer sexuell. Efter en stund börjar massagen gå över till smekningar och det slutar med att Jens tar på sin mammas bröst. Anita reser sig hastigt upp, ger Jens en örfil och placerar sig i andra änden av rummet.

JENS:

(ur ett skratt) Vadå? Gillar du det inte? Jag trodde du tyckte det var hur naturligt som helst med smek och beröring i den här familjen.

ANITA:

(rädd och förtvivlad) Det är nog bäst att du går nu.

Jens börjar skratta. Först lugnt och behärskat och sedan mer hjärtligt när han ser hur Anita reagerar.

JENS:

(spelar förvånad) Men? Men vad hände nu? Inget mer gulligull? Inget mer "kryp upp i min famn om du är rädd"? Inget mer "jag finns här för din skull"? Inget mer sådant? Jag är ju alltid så välkommen hem har du sagt. Jag kanske har lust att stanna en stund till. Hm... Ja, det var en bra idé! En utmärkt idé! Bravo! Bravissimo! Heja mig! Douze points. Jag kan ta lite te. *(låtsas leta i minnet)* Hade du mintsmaak morsan? Jag har för mig att du sade det.

ANITA:

Du skrämmer mig Jens. Snälla, gå nu. Jag ber dig.

JENS:

Mintte med mjölk, tack. Har du sojamjök? Min mage blir så jäkla orolig annars. Den blir som en felmonterad torktumlare. *(visar med ljud och rörelser)*

Anita svarar inte.

Inte? Ska vi lösa det som vanligt alltså? Bara ignorera allt som har hänt och blunda för det? (*låtsasfrustrerad*) Du ville ju att vi skulle skippa envägskommunikationen, men det blir ju väldigt, väldigt svårt när du bara står där och är tyst. Ska vi verkligen möta allting med tystnad igen? Och igen. Och igen. (*fnyser*) Historien upprepar sig alltså. Igen. Och igen. Och igen.

ANITA:

(rädsla i rösten) Snälla, sluta nu.

JENS:

Är du helt dum i huvudet, eller?

Jens har nu tvingat in Anita "i ett hörn", antingen rent bokstavligen eller så att hon

sitter i en stol/fåtölj och inte kan ta sig därifrån.

ANITA:

Nej, Jens, sluta.

JENS:

När ska du börja förstå? Fattar du hur mycket du har förstört mitt liv?! Din äckliga, jävla subba. Under hela min uppväxt såg du hur det där jävla svinet gick in i mitt rum för att "berätta en godnattsaga" för mig. Du måste ju ha hört ljudet genom de tunna väggarna när du väl var hemma. Flåsen. De upphetsande stönen. Något dunk av något slag. Någonting! En gång minns jag till och med hur vi fick ögonkontakt när du råkade passera rummet innan dörren stängdes igen. Du måste ju ha sett paniken i mina ögon. Jag var för fan bara 10 år. 10! Ett oskyldigt och rätt barn. Inte ens i sommarstugan kunde han låta mig vara i fred.

ANITA:

Jens...

JENS:

Det är lite sent att försöka göra avbön nu. Var var du för 20 år sen? Var var du när det där monstret gick in i mitt rum och våldtog mig? VAR VAR DU?! SVARA!

ANITA:

Jens, jag visste inte vad...

JENS:

Nej, du visste inte. Så klart du inte gjorde. Så oerhört synd om dig. Stackars, stackars dig. Jag tycker verkligen synd om dig. Ser du inte hur mycket jag bryr mig? Det är ju du som är offret i den här jävla sagan. Jag tycker så oerhört synd om dig. Buhu. Buhu. Din patetiska lilla...

Jens tar strypgrepp och Anita kämpar emot. Hon har ingen chans, även om hon gör allt i sin makt för att ta sig loss. Jens släpper taget om sin mammas hals. Anita är död. Jens sätter sig vid köksbordet och stirrar rakt ut i luften. Lång tystnad.

(nästan i ett mantra) Fy fan! Fy fan. Ägg och bacon. Alltid ägg och bacon av någon jävla anledning. Ägg och bacon dagen efter. Fy fan!

Lång tystnad. Jens går sakta tillbaka och sätter sig vid sin mammas döda kropp och pratar med henne, som om hon fortfarande lever.

Du fattar verkligen inte, va?! Du gör verkligen inte det. Jag var ett barn. Ett oskyldigt barn. Jag kan inte säga en enda gång i mitt liv, som jag har varit lycklig. På riktigt. Görel och sommarstugan gjorde mig visserligen glad, men det fanns alltid, någonstans i bakhuvudet, att den

där psykopaten var i närheten och ville ta på min kropp. Inte en enda gång kan jag komma på att jag har varit lycklig. Förstår du det!? Inte en enda gång?

Jens tar tag i Anitas hand.

(otåligt) Svara mig!

En lång tystnad. Jens börjar sedan trevande göra "Imse"-rörelsen samtidigt som han sjunger. Det är svagt och knappt hörbart till en början.

Imse, vimse... spindel... Klättra upp för... trån. Ner faller regnet, spolar spindeln bort. Upp stiger solen, torkar bort... allt regn. Imse, vimse, spindel klättrar...

Black.